

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 377)

Sep (2) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	4
3. தத்வ த்ரயம்.....	5
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	9
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	16

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 197)

18. உத்தரேத் ப்ரதமம் தாரம் தரேசம் தத உத்தரேத்
தததஸ் த்ருப்தி ஸம்ஜ்ஞம் ச வராஹம் தததோ ந்யஸேத்
19. மாயயா பூஷயேத் பச்சாத்வயாபிநா ச அங்கயேதத்
பஞ்சாத்மா வர்ண பிண்ட: அயம் நமஸ்காரம் தத: பரம்
20. தத: ஸ்தல ஜலோத்பூத பூஷிதே பதம் உத்தரேத்
வநமாலே தத: ஸ்வாஹா மந்த்ர: ஸர்வார்த்த ஸாதக:
- 21-1. ஏகோநவிம்சத்யர்ண: அயம் வநமாலாமயோ மஹாந்

பொருள் – முதலில் தாரமாகிய “ஓம்” என்பது உள்ளது. இதனைத் தொடர்ந்து, “ல்” என்பதும், தொடர்ந்து த்ருப்தியாகிய “ஸ்” என்பதும், தொடர்ந்து “வ” என்பதும் உள்ளது. இதனைத் தொடர்ந்து பிந்துவும், நமஸ்காரமும் வருகின்றன. தொடர்ந்து, “ஸ்தல ஜலோத்பூத பூஷிதே” என்பதும், அதன் பின்னர் “வநமாலே” என்பதும், இறுதியாக “ஸ்வாஹா” என்பது சேர்ந்து, ஸாதகனுக்கு அனைத்தும் அளிக்கவல்ல மந்த்ரமாகிறது. இது, “ஓம் ல்ஸ்வீம் ஸ்தல ஜலோத்பூத பூஷிதே வநமாலே ஸ்வாஹா” என்பதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 64)

மேலும்,

96. ரிபுகுண விஜிகீஷா பிந்துலேச: அபி அஸௌ மே
மதுஜிதநுஜிக்ருக்ஷாவாஹிநீ வர்த்திதாத்மா
ஸபலயிதுமதீஷ்டே ஸாது ஸம்ப்லாவயிஷ்யந்
கதிகணபஹுமாந்யம் யத்ந ஸந்தாந வ்ருக்ஷம்

பொருள் – [விவேகன் கூறுவது] எனது விரோதிகளை வெல்ல வேண்டும் என்று எனக்குள்ள ஆசையானது, இப்போது சிறு துளியாகவே உள்ளது. ஆனாலும் அது, மதுஸூதனனுடைய க்ருபை என்னும் வெள்ளத்தால் பெருகி, ஸாதுக்களால் கொண்டாடப்படும் மோக்ஷத்திற்கான முயற்சி என்பதான கற்பக மரத்திற்கு என்றும் பாய்ந்தபடி இருந்து, நல்ல பலனை அளிப்பதாக இருக்கும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 75)

165. இவன்தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கையாலே உபாதாநமுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி, இவனுக்கு ஜகத்தைப் பற்ற உண்டான காரணத்வம் கட படாதிகளைப் பற்ற குலாலாதிகளுக்குண்டான காரணத்வம் போலே நிமித்தத்வ மாத்ரமோ? என்கிற சங்கையிலே உபாதாநகாரணமும் இவனே என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவன் தானே) யென்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பானை மற்றும் துணி போன்றவற்றுக்கு நிமித்தகாரணமாக குயவர்கள் போன்றவர்கள் உள்ளனர். இது போன்று இவனுக்கு ஜகத்காரணமாக உள்ள தன்மை என்பது நிமித்தகாரணமாக மட்டுமே ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது இவனே உபாதானக்காரணமும் ஆவான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - லோகத்தில், கார்யோத்தப்த்தியில் காரணம் நிமித்த உபாதாந ஸஹகாரி ரூபேண த்ரிவிதமாயிருக்கும் இதில், நிமித்தகாரணமாவது, உபாதாநமான வஸ்துவை கார்யரூபேண விகரிப்பிக்கும் கர்த்தருவஸ்து. உபாதாந காரணமாவது, கார்யரூபேண விகரிக்கைக்கு யோக்யமான வஸ்து. ஸஹகாரி காரணமாவது, கார்ய உத்தப்த்திக்கு உபகரணமான வஸ்து. கடபடாதிகளுக்கு குலால குவிந்தாதிகள் நிமித்தமாய், மருத்தந்த்வாதிகள் உபாதாநமாய், தண்ட சக்ரவேமாதிகள் ஸஹகாரியாயிருக்கும். இங்ஙனன்றிக்கே ஜகத்ரூப கார்ய உத்தப்த்தியில் ஈச்வரனே த்ரிவித காரணமுமாயிருக்கும். எங்ஙனே? என்னில், “பஹு ஸ்யாம்” என்கிற ஸங்கல்ப விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு நிமித்தகாரணனாயும், நாம ரூப விபாக அநர்ஹமாம்படி தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸூக்ஷ்ம சித்தி

விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு உபாதாந காரணமாயும், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸஹகாரி காரணமாயும் இருக்கும். ஆகையாலே உபாதாந காரணமும் இவனேயென்கிறார். (இவன்) என்று, கீழ் நிமித்தகாரணமாகச் சொன்ன ஈச்வரனைப் பராமர்சிக்கிறது. சித அசித்துக்கள் இரண்டும் அப்ருதக் லித்த விசேஷணமாய்க் கொண்டு, தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதமாம்படி யிருக்கையாலே, (தானே ஜகத்தாய் பரிணமிக்கையாலே) என்கிறார். (உபாதாநமுமாயிருக்கும்) என்று கீழ்ச்சொன்ன நிமித்தகாரணத்தோடே உபாதாந காரணத்தையும் ஸமுச்சயிக்கிறது.

விளக்கம் - இந்த உலகில் ஒரு பொருள் உண்டாவதற்கான காரணம் என்பது நிமித்த காரணம், உபாதான காரணம் மற்றும் ஸஹகாரி காரணம் என மூன்றுவிதமாக உள்ளன. இவற்றில் நிமித்தகாரணம் என்பது, உபாதானக்காரணமாக உள்ள வஸ்துவை, அதன் கார்யப்பொருளாக மாற்றிக் கொடுக்கின்ற செயலாற்றும் வஸ்துவாகும். உபாதானக் காரணம் என்பது, கார்யப்பொருளாக மாறுவதற்கான தகுதி கொண்ட வஸ்துவாகும். கார்யப் பொருளுடைய உற்பத்திற்கு உதவுகின்ற வஸ்துவானது, ஸஹகாரி காரணம் என்பதாகும். குடம் மற்றும் துணி ஆகியவற்றுக்கு முறையே குயவன் மற்றும் நெசவாளி ஆகியோர் நிமித்த காரணமாகவும், மண் மற்றும் பஞ்ச ஆகியவை உபாதானக் காரணமாகவும், தடி மற்றும் சக்கரம் ஆகியவை ஸஹகாரி காரணமாகவும் உள்ளன. ஜகத்ரூபமாக உள்ள கார்யத்தின் உற்பத்தியில் இந்த மூன்றுவிதமான காரணங்களாக ஈச்வரனே உள்ளான். எப்படி? சாந்தோக்யத்தில் “பஹு ஸ்யாம் - நான் பலவாகக் கடவேன்” என்று ஸங்கல்பம் செய்பவனாக உள்ளதால் நிமித்த காரணமாகிறான். பெயர் மற்றும் ரூபம் என்று பிரித்து அறியத் தகுதி இல்லாதபடி தன்னுடன் சேர்ந்து கிடக்கின்ற ஸூக்ஷ்மமான சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றுடன் இணைந்து உபாதானக் காரணம் ஆகிறான். ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றவற்றுடன் கூடியுள்ளதால் ஸஹகாரி காரணம் ஆகிறான். எனவே உபாதானக்காரணமும் இவனே ஆவான் என்கிறார். (இவன்) - இதன் மூலம் கீழே நிமித்த காரணமாகக் கூறப்பட்ட ஈச்வரனையே மீண்டும் கூறுகிறார். சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டும் அவனை விட்டுப் பிரியாத அடையாளமாகக் கொண்டு, “தான்” என்ற சொல்லிற்குள் இருப்பதால், “தானே ஜகத்தாய் பரிணமிக்கையாலே” என்கிறார். (உபாதாநமுமாயிருக்கும்) - முன்பு கூறிய நிமித்தகாரணத்துடன் உபாதானக் காரணத்தையும் சேர்க்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகத் காரணத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தஸூத்ரத்தில் நிமித்த காரணத்வத்தை ஸாதித்தவநந்தரம், “ப்ரக்ருதிச்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்” என்று உபாதாந காரணத்வத்தையும் சொன்னாப்போலே இவரும் அருளிச்செய்தாராயிற்று. “ப்ரக்ருதிச்ச” என்றத்தையுட் கொண்டிறே இவரும் (உபாதாநமுமாயிருக்கும்) என்றது. அங்கு “ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தா நுபரோதாத்” என்று ஸாத்யம் முன்னாக ஸாதநத்தைச் சொல்லிற்று; இங்கு (இவன்தானே ஜகத்தாய் பரிணமிக்கையாலே) என்று ஸாதநம் முன்னாக ஸாத்யத்தைச் சொல்லிற்று. அங்கு “யேநாச்ச்ருதம் ச்ருதம் பவதி அமதம் மதம் அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்” என்று ஏக விஜ்ஞானேந ஸர்வ விஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞையாலும், “யதா ஸோமயைகேந ம்ருத் பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்” என்கிற ததுபபாதகமான த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் ஏக வஸது பரிணாமம் ஜகத்து என்றிறே சொல்லிற்று. அந்த ஏக வஸ்துவாகிறது, ஸூக்ஷ்ம சித்சித விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மமிறே. அத்தையிறே இவரும் (தானே) என்கிற சொல்லாலேயருளிச்செய்தது. ஆகையால், அந்த ஸூத்ரார்த்தமேயிது என்னத்தட்டில்லை. “ஏகமேவாத்விதீயம்”, “ததாத்மாநம் ஸ்வயம்குருத்”, “ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதி சாத்மாநம் விஷ்ணு: பால்யஞ்ச பாதி ச உபஸம்ஹரியதே சாந்தே ஸம்ஹர்த்தா ச ஸ்வயம் ப்ரபு:”, “ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்க கர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச, ப்ரஹ்மாத்யவஸ்த்தாபிரசேஷ மூர்த்திர் விஷ்ணு வரிஷ்ட்டோ வரதோ வரேண்ய” இத்யாதிகளாலே இந்த நிமித்த உபாதாநயோரைக்யத்தை ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் ஸுவ்யக்தமாகச் சொல்லா நின்றனவிறே.

விளக்கம் - அதாவது, ப்ரஹ்மத்தின் ஜகத்காரணத்தை விளக்குகின்ற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில், நிமித்த காரணமாக மட்டுமே தன்மையை உணர்த்தும் ஸூத்ரத்தைத் தொடர்ந்து ப்ர. ஸூ (1-4-23) - ப்ரக்ருதி: ச ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்த அநுபரோதாத் - ப்ரஹ்மமே உபாதானக் காரணம் என்றால் மட்டுமே, உறுதிபட உரைக்கும் வாக்கியங்களும் உதாரணங்களும் முரண்படாமல் இருக்கும் - என்பதாக ப்ரஹ்மத்தின் உபாதானக் காரணமாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டது. இதனைப் போன்றே இவரும் இங்கு செய்கிறார். “ப்ரக்ருதிச்ச” என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவரும் “உபாதானமாய் இருக்கும்” என்கிறார். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில், “ப்ரதிஜ்ஞா” என்று, ஸாதிக்கப்படும் பொருளுக்கு முன்பாக ஸாதனம் கூறப்பட்டது. ஆனால் இங்கு, “இவன்” என்பதால், ஸாதனத்திற்கு முன்பாக ஸாதிக்கப்படும்

பொருள் கூறப்பட்டதாகிறது. ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில், யேந அச்ருதம் ச்ருதம் பவதி அமதம் மதம் அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத் - எந்த ஒன்றைக் குறித்துக் கேட்டப்பட்டால் கேட்கப்படாதவையும் கேட்டவை என்று ஆகிறதோ - என்பதாக “ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும்” என்ற ப்ரதிஜ்ஞை உள்ளது; இத்தகைய ப்ரதிஜ்ஞையை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ள சாந். (6-1-4, 5, 6) - யதா ஸோம்ய ஏகேந ம்ருத் பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத் - குழந்தாய்! எவ்விதம் மண்ணைக் குறித்து அறிந்தால், மண்ணால் செய்யப்பட்ட அனைத்தையும் (அதாவது அவற்றின் தன்மைகள் குறித்து) அறிந்ததாகிறதோ - என்ற உதாரணம் உள்ளது; இவை மூலம், ஒரே வஸ்துவே ஜகத்தை பரிணாமம் அடைவது கூறப்பட்டது. இத்தகைய ஒரே வஸ்து என்பது சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றைக் கொண்ட ப்ரஹ்மம் ஆகும். இதனையே இவரும் “தானே” என்று கூறினார். எனவே இந்தச் சூர்ணையானது, அந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தின் பொருள் ஆகும் என்று கூறக் குறையில்லை. சாந். (6-2-1) - ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - இரண்டாவதாக ஏதும் இன்றி இருந்தது - என்றும், தைத். (2-7-7) - தத் ஆத்மாநம் ஸ்வயம் அகுருத - தன்னையே உபாதானமாகச் செய்தது - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-12-67) - ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதி சாத்மாநம் விஷ்ணு: பால்யஞ்ச பாதி ச உபஸம்ஹ்ரியதே சாந்தே ஸம்ஹர்த்தா ச ஸ்வயம் ப்ரபு: - அந்த நாராயணன் நான்முகனாக நின்று படைக்கிறான், விஷ்ணுவாக இருந்து காக்கிறான், இறுதியில் அனைத்தையும் அழிக்கிறான், தானே அனைத்திற்கும் தலைவனாக உள்ளான் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-12-70) - ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்க கர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச, ப்ரஹ்மாத்யவஸ்த்தாபிரசேஷ மூர்த்திர் விஷ்ணு வரிஷ்ட்டோ வரதோ வரேண்ய - அவனே அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவனாகவும், வரங்களை அளிப்பவனாகவும், அனைவராலும் அடையத்தக்கவனாகவும் உள்ளான்; படைக்கப்பட்ட அனைத்தும் விஷ்ணுவே ஆவான்; காப்பவனும் அழிப்பவனும் அவனே - என்றும் உள்ள பல வாக்கியங்கள் மூலம், நிமித்த காரணம் மற்றும் உபாதானக் காரணம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றே என்பதை ச்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் மிகவும் தெளிவாகக் கூறின.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 342)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி

மாசறு சோதி ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் – “மலியும் சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான் கண்ணன்தன்னை” என்று வடிவழகையும் குணங்களையும் ஸௌலப்யத்தையும் அநுஸந்தித்து; இப்படி சுலபனுமாய், ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையனுமாய், அவையில்லையேயாகிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுமுடையனான இவனை பாஹ்ய ஸம்சலேஷாபேசைஷ பிறந்து அணைக்கக்கோலிக் கையை நீட்ட, அகப்படாதே கைகழிந்து நிற்க, அத்தாலே கலங்கி மடலெடுக்கையிலே உபக்ரமிக்கிறார். மடலெடுக்கையாவது, போர் சுட்டுப் பொரி கொறிக்கையோபாதி. “அநீதி செய்யாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று பிறரைத் திருத்தினவர், “நீர் செய்யப் பார்க்கிற இது அநீதி, அதைத் தவிரும்” என்று பிறர் திருத்தவும் திருந்தாதபடியானார். பிறரை பகவத் விஷயத்திலேப்ரவணராக்குகைக்குத் திருத்திய இவரை, “பகவத் ப்ராவண்யமாகாது” என்று திருத்தப் பார்த்தால் திருந்தாரிறே.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (5-2-11) - மலியும் சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான் கண்ணன்தன்னை - என்று அவனுடைய வடிவழகையும், குணங்களையும், ஸௌலப்யத்தையும் எண்ணியபடி இருந்தார். இவ்விதம் அடைவதற்கு மிகவும்

சுலபமாகவும் வியக்கவைக்கும் குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் கொண்டவனாகவும் அவன் உள்ளான்; அவை ஏதும் இல்லையென்றாலும், விட இயலாத வடிவழகு கொண்டவனாகவும் உள்ள அவனுடன் சரீரத்தில் கலக்க எண்ணி, அவனை அணைப்பதற்காகக் கைகளை நீட்டினார்; அவன் அகப்படவில்லை; அதனால் மனம் கலங்கி மடல் எடுக்கத் தொடங்கிறார். மடல் எடுத்தல் என்பது, “போர் சுட்டுப் பொறி கொறிக்கை – பெரிய வைக்கோல் போரைக் கொளுத்தி, அதிலிருந்து நான்கு பொரிகளை எடுத்து உண்ணுதல்; பெரிய முயற்சி, சிறிய பலன்” போன்றதாகும். அதாவது, “தவறான செயல்களைச் செய்யாமல் இருங்கள்” என்று மற்றவர்களைத் திருத்தினார்; ஆனால் இப்போது, “நீவிர் செய்யும் இத்தகைய மடல் எடுத்தல் என்பது அநீதியாகும். இதனை நீவிர் தவிர்ப்பீராக”, என்று மற்றவர்கள் திருத்த முயன்றாலும், இவர் திருந்தாமல் இருந்தார். மற்றவர்களை பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடுவதற்காக இவர் திருத்துகிறார்; ஆனால் மற்றவர்கள் இவரை, “பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடலாகாது” என்று கூறித் திருத்தப் பார்த்தால் திருந்தமாட்டார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “ஏறாளுமிறையோ”னில் அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டாவென்று அலாபத்தாலே கூப்பிடும் தம்மோடொக்கக் கூப்பிடுகைக்குத் துணை தேடி லோக வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தவிடத்து, தாம் பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணராயிருக்குமாபோலே அவர்கள் இதர விஷயங்களிலே ப்ரவணரா யிருக்கிறபடியைக் கண்டு, அவர்கள் அநர்த்தத்துக்கு நொந்து அவர்களுக்கு பகவத் பரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்தி, “இவர்களிலே ஒருவனாயிருக்கிற என்னை, இவர்களையும் திருத்தும்படியாக்குவதே ஸர்வேச்வரன்” என்று அவன் தமக்குப் பண்ணின உபகாரத்தை ஸ்மரித்து, தாம் திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, இப்படி பரஹிதத்துக்கு வேண்டுவதெல்லாம் செய்து கையொழிந்த பின்பு பழைய தம்மீழவே தலையெடுத்து, “வழியல்லா வழியேயாகிலும் கிட்டுமத்தனை” என்னும்படியான விடாய் பிறந்து மடலெடுக்கையிலே ஒருப்பட்டுச் செல்லுகிறது இந்தத் திருவாய்மொழி. ஓரோ விஷயங்களிலே ஓரொருத்தர்க்கு ஸங்கமுண்டானால் அவ்விஷயங்கள் கிடையாவிட்டால் “அவை இப்போதே பெற வேணும்” என்னும்படியான த்வரை பிறந்தால், பின்னையவை இருந்த இடங்களிலே புகை சூழ்ந்து புறப்பட வேண்டும்படியாயிருப்பதொரு ஸாஹஸத்தைப் பண்ணிப் புறப்பட விடுவித்து

முகத்திலே விழிப்பாரைப்போலே, “அத்தலைக்குப் பழியை விளைத்தாகிலும் முகத்திலே விழிக்குமத்தனை” என்று ஸாஹஸத்திலே ஒருப்பட்டு, தமக்கு இவ்வளவாக பிறந்த தசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். திருவாய்மொழி (4-8-1) – ஏறாலும் இறையோனும் – என்ற திருவாய்மொழியில், “அவனுடன் இணையாத நானும் எனது உடைமைகளும் எனக்கு வேண்டாம்”, என்று தான் இழந்தவற்றை எண்ணி தான் அழைப்பது போன்று, வேறு யாரும் அழைக்கிறார்களா என்று, தனக்கு ஏற்ற துணையைத் தேடி உலகில் உலகில் உள்ளவர்களுடைய செயல்களை எண்ணினார். அப்போது, தான் எவ்விதம் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபாடு உள்ளவராக இருக்கிறாரோ அதே போன்று அவர்கள் மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக உள்ளதைக் கண்டார். அவர்களுக்குப் பகவானுடைய உயர்த்தியை உபதேசம் செய்து திருத்தி, “இவர்களில் ஒருவனாக உள்ள என்னை, அவர்களைத் திருத்தும்படியாகச் செய்தானே ஸர்வேச்வரன்” என்று அவன் தனக்குச் செய்த உபகாரத்தை எண்ணினார். தான் திருந்திய உடனேயே திருந்திய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தார். இவ்விதம் மற்றவர்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகள் அனைத்தையும் செய்த பின்னர், மீண்டும் தனது இழப்பு என்பது இவருடைய சிந்தனையில் தலை எடுத்தது. “இது சரியான வழியல்ல என்றாலும், இதுவே கிடைத்தது” என்று எண்ணும்படியான தவிப்பு ஏற்பட்டது. இதனால் இவர் மடல் எடுப்பதில் ஈடுபட்டதை இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறுகிறார். ஏதோ ஒரு விஷயத்தில் ஒருவருக்குப் பற்றுதல் ஏற்பட்டால், அந்த விஷயமானது கிடைக்கவில்லை என்றால், “அதனை இப்போதே பெறவேண்டும்” என்னும்படியான வேகம் பிறந்தால், பின்னர் அந்த விஷயம் இருந்த இடங்களில் புகை சூழ்ந்து புறப்படுவது போன்று நெருப்பு மூட்டி, அதனை அங்கிருந்து புறப்பட வைத்து, அதன் முகத்தில் விழிப்பார். அதனைப் போன்று, “அவன் விஷயத்தில் ஒரு பழியை ஏற்படுத்தியாவது அவன் திருமுகத்தில் விழிப்பது” என்ற செயலில் ஈடுபட்டு, தனக்கு இவ்விதமாகப் பிறந்த நிலை குறித்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாதார் மடலெடுக்கக் கடவர்கள்” என்று ஒன்றுண்டு தமிழர் சொல்லிப் போருவது. அதாவது “துல்ய சீல வயோ வ்ருத்தாம்” என்று பலத்தாலும் வயஸ்ஸாலும் அபிஜநத்தாலும் வடிவழகாலும் ஸம்பத்தாலும் குறைவற்றிருப்பன இரண்டு விஷயமாய், அதுதன்னில் “அறிவு, நிறைவு, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி” என்றாப்போலே சொல்லுகிற

நாயக லக்ஷணங்கள் நாயகனுக்கும் உண்டாய், “நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு” என்றாப்போலே சொல்லுகிற நாயகியுடைய லக்ஷணங்கள் நாயகிக்கும் உண்டாய், இப்படி இரண்டு தலையும் இவர்கள் தாங்கள் ப்ராப்த யௌவநருமாயிருக்க, புறம்பு கூட்டுவாரின்றிக்கேயிருக்க, யாத்ருச்சிகமாக அவனும் “வேட்டைக்கு” என்று புறப்பட்டு, இவளும் “பூக்கொய்து விளையாட” என்று உத்யாந்தத்திலே புறப்பட, அவ்விடத்திலே தைவ யோகத்தாலே இருவர்க்கும் கலவியுண்டாய், சிலரடியாக வந்த ஸம்சலேஷமல்லாமையாலே பிரிவோடே வ்யாப்தமாகப் பிரிந்து, குணாதிக விஷயமாகையாலே இரண்டு தலைக்கும் ஆற்றாமை விஞ்சி, ஒரு தலையை ஒழிய ஒரு தலைக்குச் செல்லாமை பிறந்து, இரண்டு தலையையும்ழித்தாகிலும் பெறப்பார்க்கை.

விளக்கம் – “தனக்கு விருப்பமான காதலி பிரிந்து போவதைக் குறித்துப் பொறுக்க இயலாதவர்கள் மடல் எடுக்கக் கடவார்கள்” என்று தமிழர்கள் கூறுவது உண்டு. அதாவது, ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) - துல்ய சீல வயோ வருத்தாம் - ஒத்த சீலம், வயது, ஒழுக்கம் - என்பதற்கு ஏற்ப சீலத்தாலும், வயதாலும், குடிப்பிறப்பாலும், வடிவழகாலும், செல்வத்தாலும் ஒருவருக்கு ஒருவர் குறைவின்றி உள்ள இருவர்; அவர்களில், “அறிவு, நிறைவு, நிரூபிக்கும் திறன், ஒரு விஷயத்தை எப்போதும் விடாமல் இருத்தல்” என்பது போன்றுள்ள நாயகனுக்கு உரிய இலக்கணங்கள் நாயகனுக்கு உள்ளதாகவும்; “வெட்கம், பெண்மைத்தன்மை மற்றும் பவ்யம், அச்சம், பிரிவில் துன்பம்” என்பது போன்றுள்ள நாயகிக்கு உரிய இலக்கணங்கள் நாயகிக்கு உள்ளதாகவும்; இப்படியாக அவர்கள் இருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி தங்களுக்குத் தக்க இளமையுடன் உள்ளனர் என்று வைப்போம். இவர்கள் இருவரையும் ஒருவரை ஒருவர் சேர்த்து வைப்பவர்கள் யாரும் இல்லை என்று வைப்போம். அப்போது தற்செயலாக நாயகன் வேட்கைக்கு என்று புறப்பட, இவளும் பூக்களைக் கொய்து விளையாடுவதற்காக நந்தவனத்திற்குச் செல்ல, அங்கு தெய்வீகமான செயலால் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து, இயற்கையாக ஏற்படும் புணர்ச்சியால் கவரப்படுகின்றனர். இத்தகைய சேர்க்கையானது ஒரு சிலருடைய காரணமாக வந்தல்ல என்பதால் பிரிந்து செல்ல இயலாமல் அவர்கள் பிரிந்தனர் என்று வைப்போம். அவர்கள் இருவரும் சிறந்த குணங்கள் கொண்டவர்கள் என்பதால், இருவருக்குமே பிரிவாற்றாமை அதிகமாக இருந்து, ஒருவரைக் காண ஒருவர் செல்ல இயலாமை என்னும் நிலை உண்டாக, இரண்டு பேரும் பழிக்கு அஞ்சாமல் ஒருவை ஒருவர் அடைய முயல்வதே மடல் எடுப்பது என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - மடலூருகையாவதுதான் அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்த ஆற்றாமையாலே அவ்விஷயத்தை ஒரு படத்திலேயெழுதி, வைத்த கண்வாங்காதே அதைப் பார்த்துக் கொண்டு, பனைமடலைக் குதிரையாகக் கொண்டு, பிரிந்தபோது தொடங்கி, கண்ட கோபகரணங்களெல்லாம் அக்நி கல்பமாய்த் தோற்ற, ஊனுமுறக்கமுமின்றிக்கே, உடம்பில் துளி நீரேறிட்டுக் கொள்ளாதே, மயிரை விரித்துக் கொண்டு திரியா நின்றால், இத்தர்மஹாநியைக் கண்ட சூத்ரியாதிகள் “கெட்டேன், இவனுக்கு ஒரு விஷயத்திலே இத்தனை பாவ பந்தமுண்டாகாதே” என்று, அவர்கள் அவ்விஷயத்திலே கூட்டுதல்; இல்லையாகில், இதுவே ஹேதுவாக இரண்டு தலையிலுள்ள பந்துக்களும் கைவிட, அலக்குப்போர்போலே ஒருவர்க்கொருவர் புகலாய் அங்ஙனே கூட்டுதல், தோழிமார் கூட்டுதல், ஆற்றாமை கூட்டுதல், அந்த விஷயந்தான் குணாதிக விஷயமாயிருக்குமாகில் பழிக்கு அஞ்சிக் கூட்டுதல், இவையித்தனையுமில்லையாகில் முடிந்து பிழைத்தல் செய்கையாவதொரு ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தி விசேஷமாயிற்று.

விளக்கம் - மடல் ஊர்தல் என்பது என்ன? தலைவியைப் பிரிந்த பிரிவாற்றாமை காரணமாக, தலைவன் தலைவியின் படத்தை ஒரு ஓலையில் எழுதி, வைத்த கண் வாங்காமல் அதனையே நோக்கியபடி, பனை மட்டை ஒன்றைக் குதிரையாக எண்ணியபடி, தலைவியைப் பிரிந்த நேரத்தில் பார்த்த அனைத்தையும் தற்போது நெருப்பினால் ஏற்பட்டதாகக் கண்டு, உணவும் உறக்கும் இன்றி, நீராடாமல், தலைமுடியை விரித்தபடி தவிக்கிறான். இதனைக் கண்ட அரசன் முதலானவர்கள், “இவனுக்கு ஒரு பெண்ணைக் குறித்து இந்த அளவு அன்பு உள்ளதே”, என்று எண்ணி அவர்கள் உதவி செய்து, அவனை அந்தத் தலைவியுடன் சேர்ந்து வைக்க இவர்களும் சேர்கிறார்கள். இல்லையென்றால், இதனையே காரணமாகக் கொண்டு இரண்டு பேர்களுடைய உறவினர்களும் இவர்களைக் கைவிட, சேவகர்கள் தங்களுடைய ஈட்டிகளை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்து வைத்தல் போன்று ஒருவருக்கு ஒருவர் புகலாகச் சேர்தல், தோழிமார்கள் சேர்த்து வைத்தல், பிரிவாற்றாமையால் சேர்தல், தலைவியானவள் மிகவும் சிறந்த குணக்கள் கொண்டவளாக உள்ளதால் பழிக்கு அஞ்சிக் கூட்டுதல்; இவை ஏதும் நிகழவில்லை என்றால், முடிந்து போதல் என்பதான இயலாத செயலைச் செய்தல் என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - இதுதன்னை “கடலன்ன காமத்தராகிலும் மாதர் மடலூரார் மற்றையார் மேல்” என்று ஆச்ரயத்தளவல்லாதபடி ஆற்றாமை கரைபுரண்டாலும் ஸ்த்ரீகள் மடலூரக் கடவர்களன்று; நாயகன் தன்னாற்றாமையாலே மடலெடுத்து உலகின் மேல் வைத்துச் சொல்லுதல்; உலகின் மேல் வைத்துச் சொல்லுகையாவது, ஸ்வாபிப்ராயத்தை அறிவியாமல் “ஒருவன் மடலூரப் போகிறான்” என்று அந்யாபதேசேந சொல்லுகை. “நான் வரை பாயப் புகாநின்றேன், மடலெடுக்கப் புகாநின்றேன்” என்று தோழிக்கு வந்து அறிவித்தால், அவள் கூட்டிற்றிலளாகில் பின்பு அவன் இது செய்யக் கடவன்; இத்தனையல்லது ஸ்த்ரீகள் மடலெடுக்கக் கடவரல்லர்கள் என்று இங்ஙனே ஒரு மர்யாதை கட்டினார்கள் தமிழர்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, பிராட்டி தான் மடலெடுத்ததாக இராநின்றது, தமிழர் “எதிரிகள் மடலூரக் கடவரல்லர்” என்று சொன்ன இது பின்னைச் சேரும்படி என்? என்னில்; அவர்கள் ஒரு தலையிலேதான் அத்தையிசைந்தார்களே, அப்படியிசைகைக்கு ஆற்றாமையே, அது இரண்டு தலைக்கும் ஒத்த பின்பு ஒரு தலையிலொதுக்குவாரார். வரம்பழியவாகிலும் முகங்காட்டி வைத்துக் கொண்டு தரிக்க வேண்டும்படியாயிருப்பதொரு விஷயம் புறம்பில்லையே; இங்ஙனையிருப்பார் சிலரைக் கல்பித்துக் கொண்டார்களித்தனையிறே. இதுக்கு ஒரு மர்யாதை கட்டுகையாவது, ஆசைக்கு ஒரு வரம்பிட்டார்களாமித்தனையிறே; அப்போது பின்னை ராஜாஜ்ஞைக்கு நிற்கவேணும், இல்லையாகில் வேலியடைத்தால் நிற்கவேணும், ஆகையால் அவர்கள் ப்ரேமபாவம் அறிந்திலர்களாமித்தனை.

விளக்கம் - இதனை, “கடலன்ன காமத்தராகிலும் மாதர் மடலூரார் மற்றையார் மேல் - ஸமுத்ரத்தின் அளவு காதலனைக் குறித்து காதல் இருந்தாலும், பெண்கள் அவன் மீது மடல் எடுக்கமாட்டனர்” என்பதற்கு ஏற்ப உயிரைக் குடிக்கும் அளவிற்கு ஆற்றாமை கரை புரண்டாலும் பெண்கள் மடல் எடுக்கமாட்டனர். நாயகன் தனது ஆற்றமையால், தான் மடல் எடுக்கப்போவதை உரைக்காமல், “யாரோ ஒருவன் மடல் எடுக்கப்போகிறான்” என்று உரைத்து மடல் எடுப்பான். இதனைத் தொடர்ந்து, “நான் ப்ருகு பதனம் புகாமல் நின்றேன், மடல் எடுக்காமல் நின்றேன்” என்று தோழிக்கு அறிவிப்பான். அதன் பின்னரும் அவள் வரவில்லை என்றால் இவ்விதமாக மடல் எடுப்பான். “பெண்கள் மடல் எடுக்க மாட்டார்கள், கூடவும் கூடாது” என்று ஒரு மரியாதையைத் தமிழர்கள் ஏற்படுத்தினர்; இங்கு

இவ்விதம் அல்லாமல் பிராட்டி மடல் எடுப்பதாக உள்ளது; இவ்விதம் உள்ளபோது “பெண்கள் மடல் எடுக்கக் கடவர் அல்லர்” என்று தமிழர்கள் கூறுவது எவ்விதம் பொருந்தும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தமிழர்கள், ஏதேனும் ஒருவர் மடல் எடுக்க ஒப்புக்கொண்டார்கள், இவ்விதம் இருப்பதற்கான காரணம் ஆற்றாமையே ஆகும். அந்த ஆற்றாமையானது இருவருக்கும் ஒரே போன்று உண்டான பின்னர், யாரை யார் ஒதுக்குவது? தங்களுக்கு உள்ள கட்டுப்பாடானது அழிந்தாலும் தங்களுடைய உயிர் பிழைக்க வேண்டியதற்காக அவ்விதம் வரம்பு மீறுதல் என்பதைக் கற்பித்துக் கொண்டனர்; ஆகவே இவள் பகவத் விஷயத்தில் மடல் எடுத்தல் என்பதில் தவறு இல்லை. தங்களுக்கு இருக்கின்ற அன்பின் தன்மை என்பது அறியாத காரணத்தால் அல்லவோ இவ்விதம் கட்டுப்பாடு உள்ளது? இதனை மீற ஒரு அரசு ஆணை வேண்டும்; அல்லது வரம்பு மீறாமல் இருத்தல் வேண்டும்; எனவே அவர்கள் அன்பின் இயல்பை அறியவில்லை என்றே ஆகிறது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 57)

20. த்வத் ஆச்ரிதாநாம் ஜகத் உத்பவ ஸ்திதி

ப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய:

பவந்தி லீலா விதயச்ச வைதிகா:

த்வதீய கம்பீர மநோநுஸாரிண:

பொருள் - 1 - உன்னுடைய அடியார்களுக்கு, “ஜகத்தைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல்” ஆகியவை விளையாட்டாகவே உள்ளன. வேத விதிகளானவை உனது அடியார்களுடைய கம்பீரமான திருவுள்ளத்தைப் பின்பற்றிச் செல்பவையாகவே உள்ளன.

பொருள் - 2 - இந்த ஜகத்தைப் படைத்தல், காத்தல் மற்றும் அழித்தல் ஆகிய உனது விளையாட்டுக்கள் அனைத்தும், உனது அடியார்களுக்காகவே உள்ளன. வேத விதிகளாவை உனது கம்பீரமான திருவுள்ளத்தைப் பின்பற்றிச் செல்லுபவையாக உள்ளன.

அவதாரிகை - கீழ்ச் சொன்ன குணங்களுக்கு போக்தாவான ஆச்ரிதர் பெருமையை அருளிச்செய்கிறார். “அஸ்மிந்நஸ்ய ச தத் யோகம் சாஸ்தி” என்று இவனாலே வந்த பெருமையை உடையவர்கள் அளவு இதுவானால், அவன் பெருமை பரிச்சேதிக்க வொண்ணாது என்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாயஸித்தமன்றோ என்கிறார் என்றுமாம்.

விளக்கம் - முன்பு கூறப்பட்ட பகவத் குணங்களை அனுபவித்தபடி உள்ல அடியார்களுடைய பெருமையை அருளிச்செய்கிறார். அல்லது வேறுவிதமாகவும்

கூறலாம். ப்ர. ஸூ. (1-1-20) - அஸ்மிந்நஸ்ய ச தத் யோகம் சாஸ்தி - ஆனந்தமயமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்திடம் ஜீவாத்மாவிற்கு ஏற்படும் ஆனந்தமயமான சேர்க்கையை ச்ருதி கூறுகிறது - என்று இவனால் வந்த பெருமையைக் கொண்டவர்களுடைய அளவு இப்படியாகும்போது, அவனுடைய பெருமையை அளவிட இயலாது என்று மீண்டும் ஒரு முறை கூறவேண்டுமோ என்கிறார் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்